

[illegible]

[illegible]

اللّهُ
عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ
إِلَيْهِ
أَن.َّ ابْنًا
لِي
احْتُضِرَ
فَاشْهَدْهُ
48; فَأرْسَلَ
يَقْرَأُ
السََّمَ
وَيَقُولُ:
إِنَّ اللّهَ
مَا أَخَذَ،
وَاللّهِ مَا
أَع.ْطَى،
وَكُلُّ
شَيْءٍ
عِن.ْدَهُ
بِأَجَلٍ
مُسَمًّى،
فَلْتَصْبِر
18;
وَلَتَحْتَس
16;بْ Üsâme İbnu Zeyd (radiyallahu anhümâ) anlatıyor:
\"Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm)'ın kızı (Zeyneb), babasına birisini
göndererek \"Oğlum ölmeözere, son nefesini verirken yanında hazır ol\" diye
rica etti. Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm), adamı geri çevirirken:
\"Selamımı söyle ve şunu hatırlat: Alan da Allah'tır, veren de Allah'tır. Her şeyin O'nun
yanında muayyen bir eceli vardır. Sabretsin ve Allah'ın (sabredenlere vereceği)
mükâfatı düşünsün!”(4) Allah Teâlâ
Kur’ân-ı Kerim’de şöyle buyuruyor:
اِن.َّمَا
يُوَفَّى
الصَّابِرُو
06;َ اَجْرَهُمْ
بِغَيْرِ
حِسَابٍ “Sabredenlere,
felâketlere karşı dişlerini sıkıp göğüs gerenlere, mükâfatları hesapsız
ödenecektir.”(5) Ödülün hesapsız olması, sabrın ehemmiyetini
göstermektedir. Felâketler karşısında gösterilecek sabır, pek büyük
bir meziyet olmasaydı, Allah Teâlâ hesapsız mükâfat vaâdetmezdi. *
Hz. Enes (radiyallahu anh) anlatıyor: \"Ebu Talha'nın bir oğlu hastalandı. Ebu Talha evde yokken
vefat etti. Çocuğun öldüğünü bilmiyordu. Hanımı, çocuğun
öldüğünü görünce, (çocuğun defni için gerekli)
hazırlığı yaptı, onu evin bir kenarına koydu. Ebu Talha (akşam olup) eve gelince: \"Çocuk
nasıl oldu?\" diye sordu. Hanımı, \"Sükûnete erdi, istirahat kavuşmuş olmasını
umarım\" (diye yuvarlak bir) cevapta bulundu. Ebu Talha hanımının doğru söylediğini

zannetti. Sonra hanımı, akşam yemeğini getirdi. Kocasının yatağını hazırladı. (Sonra kocası için süslendi. Ebu Talha temasta bulundu.) Sabah olunca Ebu Talha gusletti. Evden çıkacağı zaman hanımı çocuğun ülümünü haber verdi. Ebu Talha, Resulullah aleyhissalatu vesselam'la sabah namazı kıldı. Sonra kadının yaptığı bir anlattı. Resulullah aleyhissalatu vesselam: "Allah gecenizi hakkınızda mübarek kılmış olsun" buyurdular. Sonra onlara (Allah Teâla Hazretleri) dokuz evlat verdi, hepsi de Kur'an-ı Kerîmi okudular ve onunla amel ettiler.(6) * Muaz îbni Cebel (R.A.) der ki, «Allah bir kulun başına bir hastalık verince sol yanındaki meleğe «çek ondan kalemi», sağ yanındaki meleğe de «bu kulumun hesabına yapageldiği amellerin en iyilerini yaz» diye talimat verir.(7) * "Benî İsrail'de fakih, âlim, âbid, gayretli bir adam vardı. Onun çok sevdiği bir karısı vefat etmişti. Onun ülümüne adam çok üzüldü, üyle ki, bir odaya çekilip kapıyı arkadan kapattı, yalnızlığa çekildi, kimse yanına giremedi. Onun bu halini, Benî İsrail'den bir kadın işitti. Yanına gelip: "Benim onunla bir meselem var, kendisine bizzat sormam lazım"dedi. Halk oradan çekildi. Kadın kapıda kalıp: "Mutlaka gürüşmem lâzım" dedi. Birisi adama seslendi: "Burada bir kadın var, senden birşeyler sormak istiyor, "mutlaka gürüşmem lâzım, bizzat sormam lazım" diyor. Herkes gitti kapıda sadece o kadın var ve ayrılmıyor." lçerdeki adam: "O'na müsaade edin gelsin" dedi. Kadın yanına girdi. Ve: "Sana bir şey sormak için geldim" dedi. Adam: "Nedir o?" deyince, kadın anlattı:"Ben komşumdan idâreten bir gerdanlık almıştım. Onu bir müddet takındım ve idâreten kullandım. Sonra onu benden geri istediler. Bunu onlara geri vereyim mi?" Adam: "Evet, vallahi vermelisin!" dedi. Kadın: "Ama o epey bir zaman benim yanımda kaldı. (Onu çok da sevdim)" dedi. Adam: "Bu hal senin, kolyeyi onlara iâde etmeni daha çok haklı kılıyor, zira onu sana vereli çok zaman olmuş" demişti (ki, bu cevabı bekleyen kadın) atıldı: "Allah iyiliğini versin! Sen Allah'ın sana ünce verdiği, sonra senden geri aldığı şeye mi üzülüyorsun? O, verdiği şeye senden daha çok hak sahibi değil mi?" dedi. Adam bu nasihat üzerine içinde bulunduğu duruma baktı (ve kendine geldi). Büylece Allah, kadının süzlerinden adamın istifade etmesini sağladı."(8) Sabır, bütün peygamberlerin ortak sıfatıdır. Allah'ın dinini tebliğ ederken Peygamberlerin hepsi çeşitli sıkıntılara uğramış, kendilerine eziyet edilmiş, yurtlarından çıkarılmış, hükümdarlar tarafından zindana atılmış ama, onlar daima sabretmişlerdir. * Musa aleyhisselâm İsrailoğulları arasında hutbe irad etmeye çıktı. Dinleyicilerden birisi kendisine: — İnsanların en âlimi kimdir? diye sordu. Musa aleyhisselâm da: — Ben! diye cevap verdi. İlimi kendisine nisbet edip en âlim olanın Allah olduğunu süylememesi sebebiyle Allahü Teâlâ kendisini kınayıp şüyle vahyetti: — Benim iki denizin birleştiği noktada bir kulum vardır ki, o senden daha âlimdir! Musa aleyhisselâm: — Ey Rabbim, bu senin daha bilgili olan kuluna nasıl ulaşırım? diye sordu. Allahü Teâlâ: — Bir balık alıp zenbile koyar ve beraber yola çıkarsın. Balık nerede zenbilden çıkıp kaybolursa, o kimseyle buluşacağın yer işte orasıdır, buyurdu. Musa aleyhisselâm zenbile bir balık koyup kendisine yardımcılık etmekte bulunan Yuşa bin Nün ismindeki genç ile beraber yola çıktı. Bir kayaya geldikleri zaman ikisi de o kayanın gülgesinde yatıp uyudular. Zenbildeki balık canlanıp çıktı, denize daldı ve denizdeki bir deliğe doğru yolunu tuttu. Allahü Teâlâ da suyun akıntısını durdurdu. Balık su üzerine bina kemeri gibi olmuştu. Bir rivayette ise: Kayanın dibinde «hayat» adı verilen bir pınar vardır ki, bunun suyu her hangi cansız bir şeye dokunursa, o şey hemen hayat bulur, canlanırdı, işte bu pınarın suyundan balığa isabet etmiş, bunun neticesi olarak da balık canlanarak zenbilden çıkıp denize dalmıştı. Musa

aleyhîsselâm uykudan uyanınca, arkadaşı genç, balığın denize fırladığı, hadisesini kendisine bildirmeyi unutmıştu. Tekrar gündüz ve gecelerin kalan kısmında yollarına devam ettiler. Ertesi gün kuşluk zamanı olunca Musa aleyhisselâm hizmetçisi delikanlıya: — Yemeğimizi getir de yiyelim. Zira bu yolculuğumuzdan dolayı çok yorulduk, dedi. Allahü Teâlâ'nın gitmelerini emrettiği yeri geçtikten sonra ancak yorgunluk duymaya başlamıştı. Musa aleyhisselâmın hizmetçisi genç: — Gördün mü, kayaya sığındığımızda ben balık hadisesini unuttum. Bunu hatırlamayı şeytandan bana unutturdu. Balık şaşılacak bir şekilde denizde yol aldı. Girdap gibi bir yol meydana geldi, dedi. Bu balık için bir girdap, Musa ve genç için ise şaşılacak bir şey olmuştu. Musa aleyhisselâm balığın suya atladığını dinleyince, arkadaşı gence: — İşte aradığım bu idi, dedi geldikleri izi takip suretiyle geriye döndüler. Kayaya vardıkları zaman orada elbisesine bürünerek yatan bir adamla karşılaştılar. Bu adam Hızır aleyhisselâm idi. Musa aleyhisselâm kendisine selâm verdi. Hızır: — Memleketinden bana selâmmi getirdin? diye sordu. Musa aleyhisselâm: — Ben Musa'yım, diye cevap verdi. Hızır aleyhisselâm: — İsrail Oğullarının Musa'sı mı? diye sordu. Musa aleyhisselâm: — Evet, sana bildirilmiş olan ilimlerden bir şeyler öğretesin diye sana geldim, dedi. Hızır aleyhisselâm: — Fakat senin asla benimle sabretmeye gücün yetmez, ey Musa! Bende Allah'ın bana verip de senin bilmediğin bir ilim vardır. Sende de Allah'ın sana öğretip benim bilmediğim bir ilim vardır, diye karşılıklıta bulundu. Musa aleyhisselâm: — İnşallah beni sabredenlerden bulacaksın, sana hiç bir hususta itaatsizlik etmeyeceğim, diye cevap verdi. Hızır aleyhisselâm: — Eğer beni takip edersen, ben sana anlatıncaya kadar her hangi bir şeyden sormayacaksın, dedi. Böylece ikisi deniz kenarında yürüyerek yola çıktılar ve bir gemiye rastladılar. Gemiye binmek için gemidekilerle konuştular. Gemidekiler Hızır aleyhisselâmı tanıyınca ücretsiz olarak kendilerini gemiye aldılar. Gemiye bindikleri vakit, Musa aleyhisselâmın ilk karşılaştığı şey, Hızır aleyhisselâmın bir keserle geminin dibinden bir parçayı keserek delik açması oldu. Bunun üzerine Musa aleyhisselâm: — Bu adamlar bizi ücretsiz olarak gemilerine aldılar. Sen ise gemilerinde insanlar boğulsun diye delik açtın, çok kötü bir iş yaptın, dedi. Hızır aleyhisselâm: — Ben sana, benimle sabredemezsin, demedim mi? diye karşılık verdi. Musa aleyhisselâm: — Unuttum, beni suçlama ve seninle olan arkadaşlığımızda bana güçlük gösterme! diyerek afv diledi. Musa aleyhisselâmın bu ilk itirazı hakikaten unutmaktan dolayı meydana gelmişti. Sonra bir serçe gelip geminin ucuna kondu ve gagası ile denizden bir damla su aldı. Bunun üzerine Hızır aleyhisselâm, Musa aleyhisselâma: — Allah'ın ilminde, benimle senin ilmin şu serçenin gagası ile denizden alıp eksilttiği miktar gibidir, dedi. Bir süre sonra ikisi de gemiden çıktılar. Sahilde yürürlerken Hızır aleyhisselâm arkadaşları ile oynamakta olan bir genç gördü ve hemen eli ile onun başını koparıp genci öldürdü. Musa aleyhisselâm yine sabredemedi ve Hızır aleyhisselâma: — Bir can karşılığı olmadan bir cana kıydın, çok kötü bir iş yaptın! dedi. Hızır: — Ben sana demedimmi ki, sen benimle sabredemezsin! Diye söyledi. Musa aleyhisselâm: — Artık bundan sonra bir itirazda bulunursam, beni arkadaşlıktan uzaklaştır. Çünkü iki defa özrümü kabul etmiş oldun dedi. Yine yollarına devam ettiler. Bir kasabaya gelince, halkından yemek istediler. Kasaba halkı ise onları misafir olarak kabul etmek istemediler ve bir ikramda bulunmadılar. Bu esnada kasaba içerisinde yıkılmaya yüz tutmuş bir duvar gördüler. Hızır aleyhisselâm eli ile bu duvarı doğrulttu ve tamir etti. Musa

sabır sayesinde ulaşır. Sabırlı olmayan insan başarılı olamaz, hedefe ulaşamaz. Sabır, Mâulâsı'ın zımmında sermayesidir. Sabır, ağırları dindiren acı bir ot gibidir, hem can yakar hem de tedaviler eder. Her sıkıntı bir kolaylığa gebe dir ama, hamilelik maddetine sabır etmek gerekir. Sabrın sonu selâmettir. Sabır, iman ve ibadetin, ilim ve hikmetin, kısaca bütün faziletlerin başıdır. Sabır, Kur'an-ı Kerim'de yetmişden fazla yerde geçmektedir. Allah Teâlâ; ısrarla sabırlı olmayı tavsiye ediyor. Sabırlı olanlara kâfiyetlerinin sonsuz olarak verileceğini vaad ediyor...

H.İlhami Temel Medine Camii İmam-Hatibi Mranıye / İstanbul

islam ve Hayat,Güncel Vaaz ve Hutbeler